

Pytania prejudycjalne

Czy art. 5 ust. 1 lit. c) pkt iii) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że brak jest prawa do odszkodowania w związku z odwołaniem lotu w okresie krótszym niż siedem dni przed planowym czasem odlotu również wówczas, gdy pasażer poprzez zmianę planu podróży utraci w sumie mniej niż 3 godziny, ale więcej niż 2 godziny, ponieważ rzeczywisty czas przylotu opóźni się względem planowanego czasu przylotu o ponad 2 godziny, ale mniej niż 3 godziny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgia) w dniu 19 lutego 2018 r. – Maria Vester / Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Sprawa C-134/18)

(2018/C 182/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Maria Vester

Strona pozwana: Rijksdienst voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering (Riziv)

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 45 i art. 48 Traktatu z dnia 25 marca 1957 r. o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) zostaną naruszone, w sytuacji gdy po upływie okresu oczekiwania obejmującego 52 tygodnie niezdolność do pracy, w którym to okresie przyznano świadczenia chorobowe, ostatnie właściwe państwo członkowskie w momencie wystąpienia niezdolności do pracy odmawia – na podstawie art. 57 rozporządzenia nr 883/2004/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego ⁽¹⁾ – przyznania prawa do świadczenia z tytułu niepełnosprawności, natomiast inne państwo członkowskie, niebędące ostatnim państwem właściwym, stosuje przy ocenie prawa do proporcjonalnego świadczenia z tytułu niepełnosprawności, zgodnie ze swoim prawem krajowym, okres oczekiwania trwający 104 tygodnie?

Czy w tym przypadku fakt przyznania zainteresowanej w okresie stanowiącym różnicę pomiędzy poszczególnymi okresami oczekiwania wyłącznie prawa do świadczeń socjalnych da się pogodzić z prawem do swobodnego przemieszczania się, czy też art. 45 i art. 48 TFUE zobowiązują państwo niebędące ostatnim właściwym do stosowania przy ocenie prawa do świadczenia z tytułu niepełnosprawności, po upływie okresu oczekiwania, ustawodawstwa ostatniego państwa właściwego, nawet jeśli ustawodawstwo krajowe państwa niebędącego ostatnim państwem właściwym takiej możliwości nie dopuszcza?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Bonn (Niemcy) w dniu 23 lutego 2018 r. – Antonio Romano, Lidia Romano / DSL Bank.

(Sprawa C-143/18)

(2018/C 182/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Bonn

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Romano, Lidia Romano

Strona pozwana: DSL Bank.

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 6 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2002/65/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi krajowemu lub praktyce jak ta w postępowaniu głównym, która w przypadku umów pożyczek zawieranych na odległość nie przewiduje wyłączenia prawa odstąpienia od umowy, jeżeli na wyraźne życzenie konsumenta umowa jest już w pełni wykonana przez obie strony zanim konsument skorzysta ze swojego prawa odstąpienia?
2. Czy art. 4 ust. 2, art. 5 ust. 1, art. 6 ust. 1 akapit 2 tiret drugie i art. 6 ust. 6 dyrektywy 2002/65/WE należy interpretować w ten sposób, że dla prawidłowego otrzymania informacji przewidzianych w prawie krajowym zgodnie z art. 5 ust. 1, art. 3 ust. 1 pkt 3 lit. a) dyrektywy 2002/65/WE i wykonania prawa odstąpienia od umowy przez konsumenta zgodnie z prawem krajowym należy odnieść się wyłącznie do przeciętnego konsumenta, właściwie poinformowanego oraz dostatecznie uważnego i rozsądnego, w świetle całokształtu istotnych okoliczności faktycznych, jak i ogółu okoliczności towarzyszących zawarciu tej umowy?
3. W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytania pierwsze i drugie:

Czy art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/65/WE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który przewiduje, że po złożeniu oświadczenia o odstąpieniu od konsumenckiej umowy pożyczki zawartej na odległość oferent poza kwotą, którą otrzymał od konsumenta zgodnie z umową zawartą na odległość, musi zapłacić także odszkodowanie z tytułu korzyści z tej kwoty?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 września 2002 r. dotycząca sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniająca dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywę 97/7/WE i 98/27/WE, Dz.U. L 271, s. 16.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden
(Niderlandy) w dniu 28 lutego 2018 r. – X BV / Staatssecretaris van Financiën**

(Sprawa C-160/18)

(2018/C 182/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca apelację: X BV

Strona przeciwna i druga strona postępowania apelacyjnego: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1484/95⁽¹⁾ w związku z art. 141 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że opisany w nich mechanizm kontroli, również w przypadku kontroli następczej, ma na celu wyłącznie zapewnienie, że właściwe władze uzyskają w odpowiednim czasie wiedzę na temat faktów i okoliczności dotyczących następujących po sobie transakcji, które mogą wywołać wątpliwości co do prawidłowości zastosowanych cen importowych cif i które mogą następnie stanowić podstawę do przeprowadzenia bardziej szczegółowego dochodzenia?